

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten, a 2010. év október hó 5. napján megtartott nyilvános ülésen meghozta a következő

v é g z é s t :

Az emberrablás büntette és más bűncselekmények miatt I. r. vádlott és társai ellen indított büntető ügyben a Fővárosi Bíróság 2010. február 8. napján kelt - helyesen II.r. vádlott távollétében hozott - 11.B.874/2005/470. számú ítéletét I.r, az ismeretlen helyen tartózkodó II.r., III.r. , IV.r. és V.r. vádlott vonatkozásában **helybenhagyja** azzal, hogy IV.r. vádlott őrizetbe vételének kezdő napja helyesen 2004. június hó 8. napja.

Az elsőfokú ítélet bevezető részéből a 2009. június 12. tárgyalási napra történt utalást mellőzi.

A Fővárosi Bíróság Gazdasági Hivatalánál kezelt bűnjelek nyilvántartási száma helyesen Bj.328/2006.

I.r., III.r., IV.r. és V.r. vádlott által az elsőfokú ítélet meghozatalától a mai napig előzetes letartóztatásban töltött időt a kiszabott szabadságvesztésbe beszámítja.

A másodfokú eljárás során felmerült bűnügyi költségből III.r. 35.200,- (Harmincötezer-kettőszáz) Ft, IV.r. 21.000,- (Huszonegyezer) Ft és V.r. vádlott 21.000,- (Huszonegyezer) Ft bűnügyi költséget köteles az államnak megfizetni.

A másodfokú eljárás során felmerült 87.500 ,- (Nyolcvanhétezer-ötszáz) Ft tolmács díját az állam viseli.

A végzés ellen további fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás:

A Fővárosi Bíróság a 2010. év február hó 8. napján kihirdetett 11.B.874/2005/470. számú ítéletével I.r. vádlottat bűnösnek mondta ki 1 rb. emberrablás bűntettében mint társtettet (Btk.175/A. § (3) bekezdés a) pont), 1 rb. rablás bűntettében mint bűnsegédet (Btk. 321. § (4) bekezdés b) pont), 1 rb. lőfegyverrel és lőszerrel visszaélés bűntettében (Btk. 263/A. § (1) bekezdés a) pont), valamint 3 rb. közokirat-hamisítás bűntettében mint bűnsegédet (Btk. 274. § (1) bekezdés a) pont), ezért őt halmazati büntetésül 10 évi fegyházbüntetésre, mellékbüntetésül Magyarország területéről végleges kiutasításra ítélte, ellenben az 1. rb. súlyos testi sértés bűntette kísérletének vádja alól felmentette.

II.r. vádlottat - helyesen távollétében - bűnösnek mondta ki 1 rb. emberrablás bűntettében mint társtettet (Btk.175/A. § (3) bekezdés a) pont), 1 rb. lőfegyverrel és lőszerrel visszaélés bűntettében (Btk. 263/A. § (1) bekezdés a) pont), valamint 5 tb. közokirat-hamisítás bűntettében mint bűnsegédet (Btk. 274. § (1) bekezdés a) pont), ezért őt halmazati büntetésül 8 év fegyházbüntetésre, mellékbüntetésül 10 évi időtartamra Magyar Köztársaság területéről történő kiutasításra ítélte, ellenben az 1 rb. súlyos testi sértés bűntette kísérletének, valamint 1 rb. kifosztás bűntettének vádja alól felmentette.

III.r. vádlottat bűnösnek mondta ki 1 rb. emberrablás bűntettében, mint társtettet (Btk.175/A. § (3) bekezdés a) pont), 1 rb. rablás bűntettében mint társtettet, (Btk. 321. § (4) bekezdés b) pont), valamint 3 rb. különös visszaesőként elkövetett közokirat-hamisítás bűntettében mint bűnsegédet (Btk. 274. § (1) bekezdés a) pont), ezért őt halmazati büntetésül 12 évi fegyházbüntetésre, mellékbüntetésül Magyar Köztársaság területéről végleges kiutasításra ítélte, ellenben az 1 rb. súlyos testi sértés bűntette kísérlete vádja alól felmentette.

IV.r. vádlottat bűnösnek mondta ki 1 rb. emberrablás bűntettében mint társtettet (Btk.175/A. § (3) bekezdés a) pont), 1 rb. rablás bűntettében mint társtettet (Btk. 321. § (4) bekezdés b) pont), valamint 5 rb. közokirat-hamisítás bűntettében mint bűnsegédet (Btk. 274. § (1) bekezdés a) pont), ezért őt halmazati büntetésül 15 évi fegyházbüntetésre, mellékbüntetésül Magyar Köztársaság területéről végleges kiutasításra ítélte, ellenben az 1 rb. súlyos testi sértés bűntette kísérlete vádja alól felmentette.

V.r. vádlottat bűnösnek mondta ki 1 rb. emberrablás bűntettében mint felbujtót (Btk.175/A. § (3) bekezdés a) pont), és 1 rb. rablás bűntettében mint felbujtót (Btk. 321. § (4) bekezdés b) pont) ezért őt halmazati büntetésül 7 évi fegyházbüntetésre, mellékbüntetésül 7 évi közügyektől eltiltásra ítélte.

A vádlottak által előzetes letartóztatásban töltött időt a kiszabott szabadságvesztés tartamába beszámítani rendelte.

Rendelkezett a Fővárosi Bíróság Gazdasági Hivatalánál - helyesen - Bj. 328/2006. szám alatt kezelt bűnjelek sorsáról és az 1., 116., 14-15., 26., 28., 55., 60-61., 66-67., 68-69., 70-72., 73-75., 76-77., 91., valamint a 100., 102. tételszám alatti okmányoknak az iratoknál történő kezelését rendelte el.

A 2., 29-37., 40., 46, 109., 3., 38., 108., 121., 120., 132., 133., 4., 5., 47., 124., 125., 10., 39., 89., 110., 117-119., 122-123., 126-127., és 131. tétel szám alatti bűnjelek lefoglalását megszüntette és megsemmisítésüket rendelte el.

A 12., 13., 17., 18., 24., 51., 52., 62., 63., 65., 78., 79., 84., 80., 81., 83., 88. tételszám alatti bűnjeleket elkobozni rendelte.

A 6., 45., 42., 44., 48., 49., 50., 53., 54. tételszám alatti bűnjelek lefoglalását megszüntette és I.r. vádlottnak,

A 64., 82., 85., 86., 87., 90., 92., 96., 93., 94., 95., 97, 98., 99., 101., 103., 104-107., 111., 112., 113., 114., és 115. tételszám alatti bűnjelek lefoglalását megszüntette és II.r. vádlottnak,

A 8., 9., 27. tételszám alatti bűnjelek lefoglalását megszüntette és III.r. vádlottnak,

A 25. tételszám alatti bűnjelek lefoglalását megszüntette IV.r. vádlottnak, míg

az 56-59. tételszám alatti bűnjelek lefoglalását megszüntette és V.r. vádlottnak kiadni rendelte.

A 7., 20., 22., 23., 128., 129., 130. tételszám alatti bűnjelek lefoglalását ugyancsak megszüntette és azokat a sértett részére kiadni rendelte.

11. tételszám alatti IV.r. vádlott nevére kiállított igazolvány lefoglalását megszüntette és a kiállító hatóság részére megküldeni rendelte.

A BRFK. Gazdasági Igazgatóság Műszaki- és Gépjármű Osztályánál Bj. 41/2006. szám alatti bűnjeljegyzék 1-13. tételszám alatti felsorolt bűnjelek elkobzását rendelte el és az ORFK Bűnügyi Főigazgatóság Bűnügyi Szakértő és Kutatóintézetének rendelte átadni.

A Fővárosi Bíróság Gazdasági Hivatala Bírói Letéti Csoportjánál É: 110/2006. szám alatti bevételezett 6 db. ezres címletű svájci frankot a bűnügyi költség fedezetéül visszatartotta, míg a további összegeket III.r. vádlott részére kiadni rendelte.

Az eljárás során felmerült 9.737.782. Ft bűnügyi költségből I.r. vádlottat 1.198.687 Ft, II.r. vádlottat 1.225.358 Ft, III.r. vádlottat 1.103.682 Ft., IV.r. vádlottat 1.128.902

Ft., míg V.r. vádlottat 1.131.417 Ft bünygyi költség megfizetésére kötelezte. Az ezt meghaladóan felmerült 3.949.736 Ft tekintetében akként rendelkezett, hogy azt az állam viseli.

A kihirdetett ítélet ellen az ügyész a részfelmentések miatt és valamennyi vádlott terhére súlyosítás érdekében jelentett be fellebbezést, amelyet a fellebbezés indokolásában már csak az utóbbi tartalommal tartott fent.

I.r. vádlott és védője, II.r. vádlott védője enyhítésért, a III.r. vádlott és védője az emberrablás és rablás tekintetében felmentésért, egyebekben enyhítésért, IV.r. vádlott és védője, valamint V.r. vádlott és védője elsődlegesen felmentésért, másodlagosan enyhítés végett jelentett be fellebbezést.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség a Bf.687/2005/58-I. számú átiratában - illetve képviselője a nyilvános ülésen tett nyilatkozatában - az ügyészi fellebbezést az indokolásnak megfelelően súlyosítás érdekében fenntartotta, míg a védelmi fellebbezéseket alaptalannak tartotta. Utalt arra, hogy az elsőfokú bíróság a perrendi szabályokat a bizonyítási eljárása során alapvetően megtartotta, a történeti tényállások megállapításához szükséges releváns bizonyítékokat beszerezte. Ugyanakkor észrevételezte, hogy az elsőfokú bíróság relatív eljárási szabálysértést valósított meg, amikor a perbeszédnek elhangzása után a bizonyítási eljárást a Be.320.§ alapján újra megnyitotta, azonban a tanú meghallgatása után az ügyésznek és a védőknek felszólalási lehetőséget nem biztosította. A relatív eljárási szabálysértés azonban az ítélet meghozatalára nem volt kihatással, mert a vádlottaknak és védőiknek igen széles körű védekezési, észrevételezési jogot biztosított a bíróság. A bíróság az ítéleti tényállást mérlegeléssel állapította meg, amelyet alapvetően megalapozottnak tartott, indítványozta azonban a sértett sérüléseinek jellemzőivel és azok kialakulási mechanizmusával kapcsolatos orvosszakértői megállapításokkal történő kiegészítést.

A főügyészi álláspont szerint a bíróság indokolási kötelezettségének eleget tett. A megállapított tényállásokból a vádlottak bűnösségére levont következtetés okszerű, cselekményeik jogi minősítése és a jogi indokolás - a súlyos testi sértés kivételével - törvényes. Álláspontja szerint a testi sértés vonatkozásában a bűncselekmény hiányos felmentés téves. Nem volt egyértelműen megállapítható ugyanis, hogy pontosan ki vett részt a sértett bántalmazásában, adat merült fel arra vonatkozóan, hogy tanú2-nek is szerepe volt a sértett bántalmazásában. Ezekre figyelemmel indítványozta a felmentés jogalapjának megváltoztatását, és a vádlottak bizonyítékok hiányában történő felmentését. Az ügyészi átirat szerint a vádlottakkal szemben kiszabott főbüntetések nem mutatkoznak elégségesnek sem az egyéni nevelés, sem az általános visszatartás szempontjainak az érvényre juttatásához, nem lehet ugyanis figyelmen kívül hagyni, hogy a vádlottak cselekményeiben a szervezettség bizonyos foka tetten érhető, a cselekményeknek kiemelkedő a társadalomra veszélyességük, a vádlottak többségénél a többszörös halmazat került megállapításra és a cselekmény következményeit a sértett a mai napig viseli. Mindezekre tekintettel a büntetések súlyosításának van helye. Észrevételezte

továbbá a fellebbviteli főügyészség, hogy az elsőfokú ítéletben kisebb pontatlanságok szerepelnek, így a 2009. június 12. tárgyalási napra történő utalás téves, mert azon a napon a bíróság nem tartott tárgyalást, a IV.r. vádlott őrizetének kezdő napja, valamint a bűnjeljegyzék számának megjelölése nem felel meg az iratok tartalmának.

A fent kifejtettek alapján indítványozta, hogy a Fővárosi Ítéltábla a Fővárosi Bíróság ítéletét a büntetés kiszabó részében változtassa meg, a vádlottak büntetését súlyosítsa, a testi sértés vonatkozásában a felmentés jogcímét változtassa meg, az elírási hibákat javítsa ki, egyébként a Fővárosi Bíróság ítéletét hagyja helyben.

A nyilvános ülésen I. r. vádlott védője a perbeszédében az enyhítésre irányuló fellebbezését fenntartotta, kifejtette, hogy az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást nem vitatja, arra a felülmérlegelés tilalma folytán nem lát törvényes lehetőséget. A védenca terhére megállapított bűncselekmények közül az emberrablás büntette vonatkozásában azt az álláspontját fejtette ki, hogy a minősített eset nem állapítható meg, mivel a különösen súlyos hátrány bekövetkezése, mint minősítő körülmény megléte nem bizonyítható. Utalt arra, hogy a Legfelsőbb Bíróság az EBH. 2007/1595. számú, illetve 2002/46. számú döntésében kifejtett iránymutatás szerint önmagában a sértett megbilincselése nem alkalmas a súlyos hátrány okozására, jelen esetben az sem tisztázott, hogy a sértettet valójában mekkora sokk érte, 8 napon túli sérülése nem keletkezett, ugyanakkor, amikor a telefonálás érdekében autóztatták, módjában állt volna a szökés is. A kifejtettek alapján az emberrablás büntettének az alapesetét indítványozta megállapítani. A közokirat-hamisítás bűncselekmény vonatkozásában kifejtette, hogy védenca terhére 3 rb. közokirat-hamisítás büntettét rótt a ügyészség, amelyet bűnsegédként valósított meg, e tekintetben azonban felmentő rendelkezést kellett volna hozni, mert az okmányokat ugyan védenccénél találták meg, de nem folytattak bizonyítást arra nézve, hogy ezeket az okmányokat ki készítette, és milyen körülmények között kerültek védenccéhez.

A büntetés enyhítésére irányuló másodlagos indítványa körében a védő kifejtette, hogy védenca javára nyomatékos enyhítő körülményként kell értékelni, hogy a büntetőeljárás rajta kívül álló okból igen elhúzódott, továbbá, hogy a rablás büntettét és a közokirat-hamisítás büntettét bűnsegédként valósította meg, végül hogy egy kiskorú gyermek eltartásáról gondoskodik. Ezekre a körülményekre figyelemmel a büntetés enyhítését indítványozta.

II. r. vádlott védője az enyhítés érdekében előterjesztett fellebbezését fenntartotta, a tényállást nem vitatta, és utalt arra, hogy megalapozott tényállás esetén a felülmérlegelés tilalma a védelmet is köti. Kifejtette, hogy az eljárás során védenca nem tett vallomást, kizárólag a közokirat-hamisítás tekintetében ismerte el büntetőjogi felelősségét. Az emberrablás minősített esete tekintetében osztotta az I. r. védő által kifejtetteket, ezek alapján ő is arra az álláspontra helyezkedett, hogy az emberrablásnak csak az alapesete állapítható meg védenca terhére, figyelemmel a

felhívott jogesetekre is. Hivatkozott arra is, hogy védence az emberrablás bűncselekményének kitervelésében nem vett részt, a sértett elrablásában, szállításában szerepet nem játszott, csak az események későbbi fázisában jelent meg a sértett fogvatartásának helyszínén. Az enyhítésre irányuló fellebbezése körében utalt arra, hogy védence javára nyomatékos enyhítő körülményként kell értékelni a neki fel nem róható okból bekövetkezett időmúlást, a bűnsegédi magatartást, valamint a két kiskorú gyermekes családi állapotát. E körülményekre tekintettel a büntetés lényeges enyhítését indítványozta.

III. r. vádlott védője a felmentésre és a büntetés enyhítésére irányuló fellebbezését fenntartotta. A tényállással perbeszédében nem kívánt foglalkozni, mivel védencével megállapodtak abban, hogy ő fogja részletesen kifejteni az álláspontját. Hangsúlyozta azonban, hogy védence tagadja a bűnösségét, nem vitatta, hogy a sértett járt a sértett fogvatartására szolgáló házban, de nem azért, mert elrabolták, hanem üzleti tárgyalás lebonyolítása céljából jelent meg ott. Kifogásolta, hogy a sértett meghallgatására az eljárás bírósági szakában nem került sor, ebből kifolyólag elmaradt a vádlottakkal és a tanúkkal való szembesítése is. Amennyiben a sértett kihallgatására sor került volna, számos függőben maradt kérdést is tisztázni lehetett volna. Az elsőfokú bíróság az ítéletében részletesen foglalkozott védence védekezésével, erre vonatkozóan részletes indokolást adott, de az okfejtése számos további kérdést vet fel, amellyel a III. r. vádlott a felszólalásában kívánt foglalkozni. Az emberrablás minősített esete megállapíthatóságát illetően csatlakozott az I. és II. r. védők által kifejtettekhez. Az enyhítésre irányuló másodlagos indítványa körében kifejtette, hogy védence hosszú ideig volt előzetes fogvatartásban, ez már önmagában alkalmas volt a büntetés céljának elérésére, az eljárás egyébként hosszú ideig elhúzódott védencének fel nem róható okból, és az sem hagyható figyelmen kívül, hogy védence két kiskorú gyermek eltartásáról köteles gondoskodni. Ezekre figyelemmel a büntetés lényeges enyhítését indítványozta.

IV. r. vádlott védője a nyilvános ülésen tartott perbeszédében a felmentésre, illetve enyhítésre irányuló fellebbezését fenntartotta. Elsődleges indítványa szerint az emberrablás büntette, a rablás büntette, és a 3 rb. közokirat-hamisítás büntette miatt emelt vád tekintetében felmentésre tett indítványt, mivel védence e bűncselekmények elkövetésében nem érezte magát bűnösnek, és állítása szerint a cselekmények elkövetésében nem vett részt. A további 2 rb. közokirat-hamisítás büntetében való bűnösség megállapítást nem vitatta, az ugyanis egyértelműen bizonyítást nyert. Kifogásolta, hogy a sértettet az elsőfokú bíróság a tárgyaláson nem hallgatta meg, mert éppen tanú1 és tanú3 tanúk vallomása bizonyította, hogy a sértett nem szavahihető, és az eljárás során tett vallomásai számos ellentmondást tartalmaznak, amelyek tisztázására így nem kerülhetett sor. A büntetés enyhítését célzó másodlagos indítványával kapcsolatban utalt arra, hogy az ügyésznek a súlyosításra irányuló indítványával nem ért egyet, a IV. r. vádlott a cselekmények tekintetében nem fejtett ki szervező, kezdeményező szerepet, így terhére az ügyészi indítványban foglalt szervezettség nem állapítható meg. Ellenben védence

javára nyomatékos enyhítő körülményként kérte értékelni az időmúlást, továbbá azt, hogy védenca igen hosszú ideig állt kényszerintézkedés hatálya alatt. Ezekre figyelemmel a büntetés jelentős enyhítésére tett indítványt.

V. r. védő az elsődlegesen felmentést, másodlagosan a büntetés enyhítését célzó fellebbezését fenntartotta. Utalt arra, hogy a fellebbezését írásban is előterjesztette, és az abban foglaltakat változatlan tartalommal fenntartja. Álláspontja szerint a védenca terhére megállapított mindkét bűncselekmény tekintetében az elsőfokú ítélet megalapozatlan, azok minősítése téves, mivel egyetlen bizonyíték sem támasztja alá azt az ítéleti megállapítást, mely szerint védenca a XY étterem parkolójában „figyelemmel kísérte” volna az eseményeket, továbbá azt az ítéleti megállapítást sem, mely szerint védenca a bekötött szemű sértett előtt azt a látszatot keltette, mintha őt is fogva tartották volna. Védenca ellenben következetes vallomást tett a tekintetben, hogy a vádbeli időszakban félt a sértettől, az ő ráhatására tette meg a vallomását. Több tanú is igazolja fenyegetettségének tényét, és erre a fenyegetett helyzetére vezethető vissza az is, hogy 2004. május 8. napján önként jelentkezett a rendőrségen. Védenca zaklatott, rémült állapotáról ugyanakkor hozzátartozói tanúvallomásai is bizonyítékként szolgálnak. A fentiek alapján az emberrablásban játszott szerepe nem bizonyítható, de a felbujtói magatartás egyetlen tényállási eleme sem állapítható meg a terhére. A büntetés enyhítését célzó fellebbezését indokolva nyomatékos enyhítő körülményként kérte értékelni védenca javára a jelentős időmúlást, valamint azt, hogy egy kiskorú gyermek eltartásáról gondoskodik, továbbá bűnösségének társaihoz képest kisebb fokát. Ezekre figyelemmel indítványozta védenca javára az enyhítő szakasz alkalmazásával enyhébb büntetés kiszabását, és enyhébb végrehajtási fokozat megállapítását.

I.r. vádlott az utolsó szó jogán tett nyilatkozatában utalt arra, hogy a sértett a nyomozati eljárásban tett vallomásában összekeverte a szerb és ukrán nyelvet, azt állította, hogy „elrabló” szerb nyelven beszéltek. Ő ért ugyan néhány szót szerbül, de nem beszéli ezt a nyelvet. Hangsúlyozta, hogy a sértett későbbi élettársa tanú1 az elsőfokú tárgyaláson maga is kételkedett abban, hogy a sértettet valóban elrabolták. Az eseményekben játszott szerepéhez képest eltúlzottnak tartja a vele szemben kiszabott büntetést. Tekintettel arra, hogy a bűncselekményt nem követte el, és nem érzi magát bűnösnek, a büntetés lényeges enyhítését kérte, álláspontja szerint az előzetes fogvatartásban töltött idő vele szemben elégségesnek bizonyult, a Magyar Államnak kárt nem okozott, kérte, hogy a bíróság tegye lehetővé, hogy hazautazhasson, és a családjával törődhessen a továbbiakban, nem akar többlet költséget okozni az országnak a fogvatartásával.

III.r. vádlott az utolsó szó jogán ártatlanságát hangoztatta, és kijelentette, hogy bűncselekményt nem követett el. Az elsőfokú eljárásban mindvégig hangoztatott álláspontját fejtette ki, azt állította, hogy a sértettet nem rabolta el senki, bántalmazására sem került sor, hanem üzleti tárgyalás folytatása céljából tartózkodott az ő általa bérelt és a sértett fogvatartásának helyéül szolgáló házban. Nem felel meg a valóságnak az sem, hogy a sértettet megbilincseltek volna, nem állított

igazat a sértett, amikor a bilincs jellegére, szerkezetére vonatkozóan nyilatkozott, és nem felel meg a valóságnak az sem, hogy a bilincs sérülést okozott volna a csuklóján. Vitatta a sértett post-traumás állapotára vonatkozó orvosszakértői véleményben foglaltakat, mert álláspontja szerint ha a sértett valóban stresszes állapotban volt a vádbeli cselekmények idején, akkor nem emlékezhetett volna a cselekmény minden részletére, különösen a bűncselekmény állítólagos helyszínére, arra, hogy hány lépést kellett megtenni a gépkocsiból történt kiszállás és a lakóház előszobája között, valamint hogy a ház a Duna közelében volt, és egyáltalán arra vonatkozóan, hogy családi házban volt fogva.

Az ügyben beszerzett híváslisták valóságtartalmát nem vitatta, valóban együtt voltak a sértettel, azonban nevezett üzleti tárgyalás céljából vendégként tartózkodott a házban. Arra vonatkozóan ugyanis a híváslisták nem nyújtanak támpontot, hogy a sértettet elrabolták volna, és ebből a célból tartózkodott a sértett fogvatartási helyén. Állítása szerint a sértett hazudott, amikor azt állította, hogy „telefonálgatás céljából” autóztatták, és vitték olyan helyre, ahol sok ember tartózkodott, és ahol akár rendőrrel is találkozhattak volna. A második híváslista sorozattal kapcsolatban pedig arra hivatkozott, hogy minden érintett eltérő helyen és eltérő időben tartózkodott a híváslistában megjelölt adótornyok közelében, egyébként a sértett minden nehézség nélkül elmehetett volna --.....ről. Vitatta azt is, hogy a sértett 2004. év április hó 27. napján, állítólagos szabadon engedésekor nem tudta volna, hogy hol tartózkodik. Ezt az elsőfokú eljárásban beszerzett térkép adatai is cáfolják, mivel gépkocsijával csak a Váci úton mehetett haza, így tehát tájékozódni tudott. Hangoztatta, hogy éppen a sértett volt az, aki nem tartotta magát az üzleti tárgyaláson történt megegyezéshez és az egész tárgyalást úgy állította be, mintha elrabolták volna. Részletesen foglalkozott a bilincs kérdésével is és ismételten kifejtette, hogy a bilincs szerkezete nem felel meg annak, amit a sértett állított, a bilincsen talált sértetti DNS nyom pedig keletkezhetett akkor is, amikor a házba beérkező sértett kíváncsiságból kezébe vette az előszobában elhelyezett bilincset. Foglalkozott annak a sálnak a kérdésével is, amellyel állítólag a sértett szemét bekötötték. Amennyiben ez így történt volna, kérdés, miért nem volt rajta a sértett DNS mintája, vagy más elemi szál, illetőleg a sértett hajszála. A szakértői vélemény csak elemi szál maradványát mutatta ki, ami azonban úgy is sálra kerülhetett, hogy amikor bejöttek a házba lesodorták a fogason elhelyezett ruhákat, azokat visszarakták, ekként érintkezésbe kerültek a kérdéses ruhaneműkkel. Egyébként a sértett valóban néhány órát töltött a házban, így megtalálhatták ott a ruházatáról származó elemi szálakat. Vitatta azt is, hogy a sértett igazat állított, amikor magának a háznak a berendezését, illetőleg az egyes helyiségek elhelyezkedését leírta. Kérdés, hogy ha ennyi mindent látott, miért nem látta és nevezte meg a fogvatartóit. A sértett hazudott, és állításai azt a célt szolgálták, hogy az üzleti tárgyaláson vállalt kötelezettségei alól kivonja magát. A fentiekre figyelemmel felmentését kérte, mert nem követte el a terhére rótt bűncselekményeket.

IV.r. vádlott az utolsó szó jogán tett nyilatkozatában kijelentette, hogy az eljárás során az iratokhoz csatolt beadványaiban foglaltakat változatlanul fenntartja, a bűncselekményeket nem követte el, a sértett valótlanul állít. A sértett testfelépítését

és az ő testmagasságát, erejét figyelembe véve nem is tudta volna a sértettet elrabolni. Az elsőfokú bíróság egyébként elfogult volt vele szemben, holott kiderült, hogy az Interpol nem adott ki körözést ellene. A sértett száját nem ragasztotta le senki, bántalmazása nem történt meg, nem tartották őt fogva a fürdőszobában. Egyebekben csatlakozott a védője által előterjesztett indítványhoz, megjegyezte, hogy érzése szerint az oroszokkal szemben elfogult a bíróság.

V.r. vádlott az utolsó szó jogán tett nyilatkozatában az írásbeli beadványban foglaltakat fenntartotta, az abban foglaltakat védőjével egyeztette, a büntetés enyhítését és enyhébb végrehajtási fokozat kijelölését kérte.

A II. r. védő az utolsó szó jogán tett nyilatkozatok elhangzását követően becsatolta védencének a távollévő II.r. vádlottnak az írásbeli beadványát, amelyet az eljáró tanács elnöke ismertetett. A II. r. vádlott e beadványában leszögezte, hogy a sértettnek a vádiratban leírt elhurcolásakor nem volt jelen, és utóbb, a követelések előterjesztésében sem vett részt. A sértett elrablásánál az ő jelenlétére utaló adat az eljárás során fel sem merült, sőt még maga a vádirat sem állítja, hogy ő jelen lett volna. Azt nem vitatta, hogy 2004. április 26-án rövid időre megjelent , de kizárólag azért, hogy IV. r. vádlottat pestre vigye. A IV. r. vádlott is azt vallotta, hogy nincs tudomása arról, miszerint a II. r. vádlottnak tudomása lett volna az ügy lényegéről. Ezt megerősítette az I. r. vádlott a 2006. április 26. napján tett tárgyalási vallomásában is. Utalt arra, hogy nem felel meg a valóságnak, miszerint ő lett volna az, aki a pénzkövetelés összegét 20 millióról 40 millióra emelte volna fel. Az emberrablás jogi minősítésével kapcsolatban kifejtette, hogy a sértettet szabadon engedték, az állítólagos pénzbeli követelés nem teljesült, ezért a Btk. 175/A. § (6) bekezdésében foglaltak megállapításának lehet helye, és korlátlan enyhítésre nyílik lehetőség. A lőfegyverrel kapcsolatos visszaélés vonatkozásában előadta, hogy bár a fegyvereket abban a lakásban (szobában) foglalták le, ahol ő is tartózkodott, azonban a táskák tartalmáról nem volt tudomása, így még bűnsegédi bűnrészességet sem alapoz meg ez a tényállás, mert a fegyverek nem tartotta, és önmagában az a körülmény, hogy azokat tőle foglalták le, még nem elegendő a bűncselekmény megállapításához.

Az ellentétes irányú jogorvoslatokra tekintettel a Fővárosi Ítéltábla a Be. 348. § (1) bekezdésében foglaltak alapján az elsőfokú ítéletet és az azt megelőző bírósági eljárást teljes terjedelmében felülbírált. A felülbírálat során megállapította, hogy az első fokon eljáró Fővárosi Bíróság a büntetőeljárás szabályait alapvetően megtartotta, a történeti tényállások megállapításához szükséges releváns bizonyítékokat beszerezte, széles körű bizonyítást vett fel, melynek keretében meghallgatta a vádlottakat, tanúkat hallgatott ki, szakértői véleményeket szerzett be, a szükségesnek ítélt körben a szakértőket a tárgyaláson meghallgatta, egyes szakértői véleményeket felolvasással tette bizonyítás anyagává, okirati bizonyítékokat szerzett be, amelyeket ismertetéssel ugyancsak bizonyítás anyagává tett. A rendelkezésére álló bizonyítékokat egyenként és egymással egybevetve, mérlegelési jogkörében eljárva értékelte, és ezek alapján állapította meg a történeti tényállást.

A bizonyító eljárás keretében azonban kisebb eljárási hibát vétett, amikor - miként arra a Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség is utalt az átiratában - a perbeszéd elhangzása után a bizonyítási eljárást a Be.320.§-ában írtaknak megfelelően újra megnyitotta, meghallgatta tanú1-t, de az ügyésznek és a védőknek felszólalási lehetőséget nem biztosított. Az ítélet táblája álláspontja szerint ez az eljárási szabálysértés érdemi kihatással az ítélet meghozatalára nem volt, mert a 2010. év január hó 27. napján készült tárgyalási jegyzőkönyv 34. és 35. oldalain rögzítettek szerint tanú1-hez mind a vádlottak, mind a védők mind pedig az ügyész kérdéseket intézhetett, észrevételezési jogait gyakorolhatták, a vádlottak nem csak szóban, hanem írásban is számos alkalommal kifejtették álláspontjukat, amelyeket a bíróság a bizonyítékok értékelése során figyelembe is vett. Így az eljárási szabálysértést csupán relatív szabálysértésként értékelte az ítélet táblája.

A mérlegeléssel megállapított történeti tényállás az ítélet táblája álláspontja szerint lényegében megalapozott, az csupán a sértett sérüléseinek további jellemzőivel és kialakulási mechanizmusával kapcsolatos orvosszakértői megállapításokkal szükséges kiegészíteni. Az ítélet táblája - egyetértve a Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség ide vonatkozó álláspontjával - ezért az iratok tartalma alapján (nyomozati iratok VII. kötet 217-225. és 229-230. oldalai) a Be. 352. § (1) bekezdés a) pontja alkalmazásával az elsőfokú ítélet a 10. oldalának 7. bekezdését azzal egészíti ki, hogy:

„a sértett hasfalán kiterjedt volt a suffusio (zúzódás), a bordák kifejezetten nyomásérzékenyek voltak, a bal mellkasfélen X-XI. borda vetületében ívelt, jellegzetes lenyomatnak megfelelő hámfosztás volt észlelhető, mely megfelelhet lábbelivel történő megrúgásnak, vagy megtaposásnak. A hát bal oldalán a VIII-X. bordák vetületében is több harántirányú szederjes beszűrődés volt észlelhető, a has bal oldalán is több hasonló harántirányú sérülés volt, ezek kialakulhattak botszerű tárggyal történő megütközés során. Fennállt a súlyosabb, 8 napon túl gyógyuló sérülés veszélye.”

A fenti kiegészítéssel az elsőfokú ítéletben rögzített történeti tényállás már minden tekintetben megalapozottá vált, az mentes a Be.351.§ (2) bekezdésében írt hiányosságoktól, ezért irányadó volt a másodfokú eljárásban is.

A fellebbviteli eljárás keretében az I. r., és a II. r. védők a tényállás megalapozottságát nem vitatták, míg a III., IV. és V. r. védők perbeszédükben vitatták a tényállás megalapozottságát, és kifogásolták, hogy az elsőfokú bíróság a sértett meghallgatását mellőzte, miáltal nem nyílt lehetőség az emberrablás vonatkozásában a tényállás teljes felderítésére. I.r., II.r., III.r., IV.r. és V.r. vádlottak bűnösségüket az emberrablás és a rablás büntette vonatkozásában vitatták, és azon keresztül a tényállás megalapozottságát is támadták. Valamennyien megkérdőjelezték a sértett szavahihetőségét, különösen III.r. vádlott vitatta részletekbe menően a sértett állításainak valóságtartalmát.

Az elsőfokú bíróság a sértett kihallgatását mind az alapeljárásban, mind pedig a megismételt eljárás keretében mellőzte, figyelemmel nevezett idegi, pszichés állapotára. Ítélete 10. oldalának 7. bekezdésében tényként állapította meg, hogy a sértett a vádlottak cselekménye következményeként jelenleg is post-traumás stressz betegségben szenved. Ezt a ténymegállapítást az eljárás során beszerzett igazságügyi elmeorvos-szakértő által előterjesztett véleményekre (dr. Gaál Katalin elmeorvos-szakértő szakvéleménye) és dr. Juhász Krisztina elmeorvos-szakértő szakvéleményére (bírósági iratok 448. oldalszám) alapította. A szakértőket a tárgyaláson is meghallgatta (dr. Gaál Katalin a 2007. január 24-i tárgyaláson, míg dr. Juhász Krisztina a 2009. október 9-i tárgyaláson terjesztette elő a szakvéleményét), mindketten az írásban is előterjesztett szakvéleményüket tartották fenn, hozzájuk a vádlottak és védők kérdéseket intézhettek és a szakvéleményre észrevételt tehettek. Dr. Juhász Krisztina a már hivatkozott napon tartott tárgyaláson a szakvéleményének előterjesztése során kifejtette, hogy a korábbi szakértői véleményben rögzített állapothoz képest a sértett állapota nem javult, hanem tovább romlott, rosszabbodtak a testi tünetei. Állandóan szorong, mindenkitől fél, vonatkoztat, a saját ügyvédjét is leváltotta, hátha azt is „megvették”, bekamerázta a kocsját és a lakását, a trauma óta a gyerekeit is, a családját is biztonsági emberek védik. A pszichológiai tesztek azt is megerősítették, hogy paranoid állapota tovább rosszabbodott. A sértett életét is veszélyeztetheti egy újabb stressz szituáció. Orvosilag nem javasolt sem a személyes, sem a távközlési hálózat útján történő kihallgatása, de még a vádlottak távollétében történő kihallgatása sem, akár úgy hogy a vádlottak védői jelen vannak. A sértett számára az írásbeli vallomástétel a legkevésbé veszélyeztető helyzet. Semmilyen adat nem utal arra a szakértő szerint, hogy a cselekmény előtt a sértettnek ilyen pszichés betegsége lett volna. Leszögezte a szakértő, hogy az elvégzett tesztekben nem tárul fel olyan gyanú, mely szerint a sértett hazudna, mellébeszélne. Dr. Juhász Krisztina szakértői véleménye lényegében megerősítette dr. Gaál Katalin 2007-ben adott szakvéleményében foglaltakat.

Az elsőfokú bíróság már az alapeljárásban úgy döntött, - dr. Gaál Katalin szakvéleményében foglaltak alapján - hogy a sértettnek a tárgyaláson történő kihallgatását mellőzi, és részére a bírósági iratok 3. kötet 288-III. számában foglaltak szerint engedélyezte írásbeli vallomás megtételét. A sértettet kioktatta a hamis tanúzás és a hamis vád törvényes következményeire, nyilatkoztatta a vádlottakkal való kapcsolatáról is. A sértett az iratok között mellékletként elfekvő írásbeli vallomásában - 2007. március 19-én tett vallomás - akként nyilatkozott, hogy a kioktatást megértette, a vádlottak egyikével sem áll peres, haragos rokoni viszonyban, nem érzi magát elfogultnak, majd kijelentette, hogy amit az ügyvel kapcsolatban addigi tanúvallomásaiban elmondott, azt változatlanul fenntartja, a bíróság által feltett kérdésekre - lényegében nyomozati vallomásában foglaltakkal egyezően - 17 pontban nyilatkozott.

A sértett a vádlottak cselekménye következményeként olyan post-traumás állapotba került, amely állapota tovább romlott, lényeges hatással van testi és lelki állapotára és ennek következtében, ez jelentősen megnehezítette normális életvitelét. Erre

figyelemmel indokoltan mellőzte az elsőfokú bíróság a sértettnek a tárgyaláson történő személyes meghallgatását. Az ezzel kapcsolatos vádlotti és védői kifogások nem alaposak.

Az első fokon eljáró Fővárosi Bíróság ítélete IV. részében adott számot a bizonyítékok értékeléséről. Ennek keretében részletesen kifejtette álláspontját a vádlottak vallomásáról, azokat egyenként értékelte, majd egybevetette az ügyben beszerzett további bizonyítékokkal, így a vádlott-társak vallomásaival, a sértett tanúnak az ügyben tett vallomásaival, az eljárás során kihallgatott tanúk vallomásaival, értékelte a szaktanácsadói véleményeket, a szakértők véleményeit és az egyéb bizonyítékokat, (ezek között a vádbeli időszakra vonatkozó cellainformációkat) a lefoglalt tárgyi bizonyítékokat, okirati bizonyítékokat és a helyszíni szemle jegyzőkönyvek adatait. A bizonyítékokat összegző értékelését ítélete IV/5. részében végezte el.

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróságnak a bizonyítékokat értékelő tevékenységét tárgyszerűnek, a logika szabályainak mindenben megfelelőnek, alapos és körültekintő elemzésnek ítélte és az ott kifejtettekkel egyetértett. Megállapítható volt ugyanis, hogy az elsőfokú bíróság a vád tárgyává tett cselekmények vonatkozásában a történések egészét vizsgálta. Ebben az összefüggésben részletesen kitért a vádlottak védekezésére, meggyőzően indokolta, hogy azt a megvizsgált bizonyítékok tükrében miért nem fogadta el. Az egyes tanúvallomások értékelésénél is a bizonyítási anyag egészét figyelembe véve foglalt állást. Erre figyelemmel értékelte azoknak a tanúknak a vallomását, akikkel a sértett a vádlottak által követelt pénz előteremtése érdekében telefonon felvette a kapcsolatot. A tanúk vallomását egybevetette a cellainformációk tartalmával is. Ezek figyelembe vételével fogadta el tanú1, tanú4, tanú5, tanú3 és tanú6 tanúk vallomását, akik mindenben alátámasztották a sértett vallomásában foglaltakat. Helytállóan értékelte az elsőfokú bíróság tanú1-nek a Be.320.§-ban foglaltak alkalmazásával foganatosított másodszori meghallgatásakor mondottakat is. (2010. január 27-i tárgyalási jkv. 24. oldal). A tanú kifejezésre jutatta, hogy a korábban tett vallomásait fenntartja, az akkor tett nyilatkozatai a valóságnak megfelelnek. Nem az eset megtörténtét vitatta, hanem a sértett vallomásának egyes részleteit illetően merültek fel kétségei. A sértett - állapota miatt - ugyanis a vele történtek egyes mozzanataira vonatkozóan nem adott számára elfogadható magyarázatot, nem is szívesen beszélt még előtte sem a történetekről. Tanú1 ezen vallomását az elsőfokú bíróság helytállóan értékelte (elsőfokú ítélet 47. oldal 6. bekezdés), amellyel az ítéltábla is maradéktalanul egyetértett. E vallomásából olyan következtetést, mely szerint a sértett nem mondott igazat elrablásának és sérülései keletkezésének körülményeiről - levonni nem lehet, így a vádlottak védekezése e tekintetben sem helytálló.

Az elsőfokú bíróság a sértett vallomásainak értékelésekor is megalapozott álláspontot foglalt el. Bizonyítékként vette figyelembe a sértettnek a nyomozati eljárás során tett nyilatkozatait; így a 2004. április 27-én 17 óra 20 perckor a Fejér Megyei Rendőr-főkapitányságon tett feljelentésének tartalmát (nyomozati iratok 7.

kötet 73. oldal), majd ugyan ezen a napon tett tanúvallomását (nyomozati iratok 7. kötet 83. oldal) az április 28-i folytatólagos vallomását (nyomozati iratok 7. kötet 99. oldal), illetőleg az ezt követően tett nyomozati vallomásait, a XY étterem parkolójában tartott helyszíni kihallgatásán mondottakat és az alapeljárásban tett írásbeli vallomását (2007. március 19-i írásbeli vallomás).

A sértettnek az előzőekben részletezett vallomásait alátámasztották az ügyben kihallgatott tanúk vallomásai - különösen tanú1 vallomása, illetve a fentebb már hivatkozott azon tanúk vallomásai, akikkel a sértett a vádlottak által követelt pénzösszegek megszerzése érdekében telefonon felvette a kapcsolatot. Ezeken túlmenően a cellainformációk, a szakértői vélemények is mindenben igazolták a sértett állításait.

Az első fokon eljáró Fővárosi Bíróság bizonyítékoknak az ítéletben rögzített helytálló értékelése mellett megalapozottan helyezkedett arra az álláspontra, hogy a sértett szavahiható, mivel állításait a megvizsgált bizonyítékok mindenben alátámasztották. Ítélete IV/5. részében (52. oldal 3. bekezdésétől 53. oldal 7. bekezdésével bezárólag) a bíróság részletesen értékelte III.r. vádlottnak a bilincessel, a szállal és az egyéb tárgyi bizonyítékokkal kapcsolatos védekezését, amelyet a III.r. vádlott az utolsó szó jogán tett nyilatkozatában is megismételt. Az ítéletábra maradéktalanul osztotta az elsőfokú bíróság által kifejteteket és maga is arra az álláspontra helyezkedett, hogy a III. r. vádlott védekezése nem alapos, védekezését a sértett vallomása, az e körben adott szakvélemények, a lefoglalt tárgyi bizonyítékok egyértelműen cáfolják, ezért a III.r. vádlott védekezését az ítéletábra nem fogadta el. Az előzőekben írtakra figyelemmel nem tévedett az elsőfokú bíróság, amikor tényként állapította meg, hogy a vádlottak a sértett sérelmére megvalósították a rablás, illetve az emberrablás bűntettét.

Az ítéleti tényállás további részeit is a bizonyítékok tartalmával összhangban rögzítette az elsőfokú bíróság, a lefoglalt fegyverek, lőszerek, a hamis és a hamisított közokiratok tényét, a házkutatásokról és lefoglalásokról készített jegyzőkönyvek tartalma, a szakértői vélemények egyértelműen bizonyítják, hogy az érintett vádlottak a terhükre rótt bűncselekményeket elkövették.

Az előzőekben írtakra figyelemmel a vádlottak védekezése nem foghatott helyt. A vádlottak - és részben a védők - védekezésük előterjesztésekor az elsőfokú bíróságnak a bizonyítékokat értékelő tevékenységét támadták, a bizonyítékoknak a védekezésüknek megfelelő újraértékelését kívánták elérni, ez azonban a megalapozott elsőfokú ítéleti tényállás mellett a be.351.§ (1) bekezdésében foglaltakra figyelemmel a másodfokú eljárásban eredményre nem vezethetett.

Az irányadó tényállás alapján az elsőfokú bíróság okszerűen vont következtetést a vádlottak bűnösségére és a terhükre megállapított bűncselekményeket - figyelemmel a Btk.2.§-ára is - törvényesen minősítette.

A védőknek az emberrablás alapesete megállapíthatóságával, illetve a II.r. vádlottnak az emberrablástól való önkéntes elállással és a lőfegyverrel visszaélésnél a tartás fogalmának értékelésével kapcsolatos álláspontját az ítéltábla nem osztotta.

Az emberrablásnak a Btk.175/A.§ (1) bekezdésében írt bűncselekményét az követi el, aki mást személyi szabadságától erőszakkal, avagy az élet, vagy testi épség ellen irányuló közvetlen fenyegetéssel, illetve védekezésre, vagy akaratnyilvánításra képtelen állapotát kihasználva megfoszt és szabadon bocsátását követelés teljesítésétől teszi függővé. Az emberrablás bűntette tekintetében bármely követelés alkalmas a bűncselekmény megállapítására és annak a tényállásszerűség szempontjából nincs jelentősége, hogy az elkövető jogos, jogtalan, illetőleg jogosnak vélt követelés teljesítésétől teszi függővé a sértett szabadon bocsátását. (BH 2003/11-442 számú eseti döntés) A törvény minősített esetként szabályozza a különösen súlyos hátrány okozását. (Btk.175/A.§ (3) bekezdés a./ pontja) Ez a minősített eset felöleli mindazokat az eseteket, amelyek elsősorban a személyi szabadság megsértése körében jelentkeznek, így ennek keretében értékelhető a sértett életkora, fizikai vagy pszichikai állapota, nevezetesen, hogy milyen testi, vagy lelki traumát okozott a cselekmény megvalósítása, a jogellenes fogvatartásnak sanyargatással történő véghezvitele, általában a fogvatartás körülményei, annak időtartama, a sértett egészségi állapota stb.

A jelen esetben megállapítható, hogy a sértettet fizikai erőszak alkalmazásával támadták meg már az XY étterem parkolójában, fejére csuklyát húztak, majd rendellenes testtartásba kényszerítve szállították a saját gépkocsijávalre, ahol kezeit hátra bilincseltek, a ház fürdőszobájába vitték, ahol közel 24 órát tartották fogva a vádlottak, közben testszerte bántalmazták és ebből a helyzetéből csak rövid időre - a követelt pénzösszeg megszerzése érdekében való telefonáltatás idejére -, akkor is csak átmenetileg került ki. Az elszenvedett fizikai bántalmazások és az ennek következtében kialakult pszichés állapota a sértettnél post-traumás állapotot eredményezett, amely a folyamatos pszichiátriai kezelés ellenére az idő múlásával tovább romlott és jelenleg is fennáll. Ez az állapota a különösen súlyos hátrány minősített esetkörébe vonható és nem tévedett az elsőfokú bíróság, amikor a vádlottak terhére e minősítő körülményt is megállapította.

Miként az elsőfokú bíróság, úgy a Fővárosi Ítéltábla sem osztotta a védőknek azt az érvelését, mely szerint a vádlottak csak az emberrablásnak az alapesetét valósították volna meg. Az I.r. védő ezzel kapcsolatban hivatkozott a Legfelsőbb Bíróság BH 2002/46. számú jogesetében kifejtettekre. Álláspontját védőtársai is osztották. Az ítéltábla azonban utal arra, hogy a védelem által hivatkozott jogeset sértettjét mindössze három órán át tartották fogva, a sértett elutasította az orvosi segítséget, az elszenvedett stressz állapota pedig nem volt véglegesnek tekinthető. Miként arra már utalás történt, a sértettet közel 24 órán át tartották fogva a vádlottak a tényállásban rögzített körülmények között, szabadulását követően rövid időn belül orvoshoz fordult, állandó pszichiátriai kezelésben részesült, ennek ellenére - két

különálló elmeszakértői véleményben rögzítettek szerint is - nála post-traumás állapot alakult ki, amely a cselekmény óta eltelt hosszú idő alatt csak rosszabbodott. Ez az állapot pedig megalapozza a minősített esetként szabályozott különösen súlyos hátrány fennállását.

Nem osztotta a Fővárosi Ítéltábla azt a védői érvelést, illetőleg a II.r. vádlottnak az írásbeli beadványában foglalt álláspontját sem, mely szerint a vádlottak önként engedték volna el a sértettet és ezért velük szemben a büntetés korlátlan enyhítésére lenne lehetőség. A Btk.175/A.§ (6) bekezdése értelmében korlátlanul enyhíthető annak a büntetése, aki az emberrablást - mielőtt abból súlyos következmény származott volna - önként abbahagyja. A cselekmény abbahagyásának önkéntesnek kell lennie, amelyből az következik, hogy ha az elkövető a hatóság eredményes közbeavatkozása folytán a magatartása sikertelenségének a felismerése mellett áll el a cselekmény további véghezvitelétől, a büntetés korlátlan enyhítésének a lehetősége számára nem biztosított. Nem állapítható meg a büntetés korlátlan enyhítését lehetővé tévő önkéntes abbahagyás, akkor sem ha az elkövetők a sértettet azzal a feltétellel bocsátották szabadon, hogy a megállapodás szerinti összegű követelést meghatározott időben teljesíti. (HG/1991/1-3/VI., továbbá EBH 2007. 1595.) A jelen ügyben a vádlottak azzal engedték el a sértettet, hogy utóbb megszerzi a követelt összeget, ebből a célból vele telefonon is tartották a kapcsolatot, illetőleg abban a hitben is tartották, hogy üzlettársa V.r. vádlott még mindig a fogságukban van. Az előzőekben írtakra tekintettel az önkéntes elállásra vonatkozó védői, illetve II.r. vádlotti álláspont nem foghatott helyt.

A Fővárosi Ítéltábla egyetértett a Fővárosi Bíróságnak a Btk.321.§ (1) bekezdésébe ütköző, de (4) bekezdés b./ pontja szerint minősülő rablás büntetével kapcsolatban kifejtett álláspontjával. Helytállóan mutatott rá arra ugyanis az elsőfokú bíróság, hogy tanú2, III.r. és a IV.r. vádlottak, amikor a XY étterem parkolójában V. r. vádlott felbujtása és I.r. vádlott segítségével erőszakkal elvették a sértett 2.390.000 Ft-ját nem a vád szerinti kifosztás büntetét, hanem a rablás büntetét valósították meg. Az emberrablásnál alkalmazott erőszak hatása alatt lévő és emellett még a testi épség ellen irányuló közvetlen fenyegetéssel a pénze átadására kényszerített sértett sérelmére elkövetett cselekmény - amely egyébként a vád tárgyát képezte - az elkövetők számára tekintettel csoportosan elkövetett rablás büntetének minősül, míg az értékhatárra is figyelemmel a Btk.321.§ (1) bekezdésébe ütköző, de (4) bekezdés b./ pontja szerint minősülő rablás büntetteként értékelendő. Helytállóan foglalt állást az elsőfokú bíróság akkor is, amikor III.r. és IV.r. vádlottak cselekvőségét a rablásban társtettesként, I.r. cselekményét bűnsegédként, míg V.r. vádlott tevékenységét felbujtóként elkövetettként értékelte.

A Fővárosi Ítéltábla osztotta a Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség átiratában kifejtetteket a súlyos testi sértés büntetének kísérlete alóli felmentés jogalapját illetően. Az ítéltábla utal arra, hogy a Fővárosi Bíróság nem tévedett, amikor úgy ítélte meg, hogy a különösen súlyos hátrányt okozó emberrablás büntetével alaki

halmazatban a társtettesként elkövetett súlyos testi sértés kísérlete is megvalósul, ha a fogvatartott sértett a fogvatartók bántalmazása folytán 8 napon túl gyógyuló sérüléseket is elszenved, (BH 2010/9-239.) vagy ennek a lehetősége felmerül. Miként az a tényállás kiegészítéséből és az orvosszakértői vélemény tartalmából kitűnik, a vádlottak a sértettet folyamatosan és oly módon bántalmazták - figyelemmel a támadott testtájékokra, a sértett testhelyzetére és a bántalmazás eszközére is - hogy fennállt a reális lehetősége a súlyos testi sérülés bekövetkezésének is. Ugyanakkor tévedett az elsőfokú bíróság, amikor azt állapította meg, hogy a súlyos testi sérülés lehetősége azért nem állt fenn, mert a vádlottak nem kívánták a sértettet jobban és erősebben bántalmazni. Ezzel szemben - miként arra már utalás történt - a sértettet többen, többször is megütötték, megrúgták, rúdszerű eszközzel is bántalmazták. Sérüléseiről orvosi látlelet készült, - ugyan8 napon belül gyógyuló testi sérüléseket rögzítettek - de az orvosszakértő véleménye szerint fennállt a súlyosabb sérülés kialakulásának veszélye is. Nem a vádlottak szándékán múlt tehát, hogy a súlyosabb következmény nem következett be. Ugyanakkor nem volt megállapítható az, hogy pontosan ki vett részt a bűncselekmény elkövetésében, adat merült fel arra is, hogy a vádlottakon kívül még tanú2 is bántalmazta a sértettet. Erre figyelemmel az ítélet tábla álláspontja szerint bizonyítékok hiányában történő felmentést alapoz meg az e körben helyesen rögzített tényállás, ezért az ítélet tábla a Be.331.§ (3) bekezdése alapján bizonyítottság hiányában tekintette felmentettnek a vádlottakat. Erre figyelemmel az elsőfokú ítélet 56. oldal 9-10. bekezdését, valamint 57. oldalának 1. bekezdését az ítélet indokolásából az ítélet tábla mellőzte.

II.r. vádlottnak a kifosztás büntette alóli felmentése is törvényes, mert nem nyert bizonyítást, hogy nevezett jelen lett volna a XY étterem parkolójában, amikor a sértettől a 2.390.000 Ft-ját a vádlottak elvették, ezért megalapozottan mentette fel az elsőfokú bíróság a vád szerinti bűncselekmény vádja alól.

A Fővárosi Ítélet tábla az elsőfokú bíróságnak a további bűncselekmények jogi minősítésére vonatkozóan kifejtett álláspontjával egyetértett. Az elsőfokú ítélet V. pontjában kifejtettek szerint mind a lőfegyverrel és lőszerezettel visszaélés, mind pedig a közokirat-hamisítás büntetével kapcsolatos álláspontot maradéktalanul osztotta. II.r. vádlottnak az írásbeli beadványában foglalt védekezése minden alapot nélkülöz. A tőle lefoglalt nagy számú és nagy hatóerejű fegyver, valamint az azokhoz tartozó lőszerek tartására engedéllyel nem rendelkezett, a nála hagyott - fegyvereket tartalmazó - táskák számát illetően ellentmondásba keveredett, tanú2-től újólág beszerezett nyilatkozat pedig éppen arra utal, hogy tudott a lakásában lefoglalt táskák tartalmáról. Ekként a fegyvereket és lőszereket engedély nélkül tartotta - tárolta - így a terhére rótt bűncselekményt megvalósította.

A Fővárosi Bíróság ítélete VI. részében értékelte a büntetés kiszabásánál irányadó bűnösségi körülményeket és indokolta meg a büntetés kiszabásával kapcsolatos álláspontját. Lényegében helytállóan sorolta fel a büntetés kiszabásánál irányadó körülményeket, amelyeket az ítélet tábla annyiban kívánt kiegészíteni, hogy a vádlottak terhére további súlyosító körülményként kell figyelembe venni, hogy

kiemelt tárgyi súlyú bűncselekményeket követtek el, a lőfegyverrel és lőszerrel visszaélés körében azt, hogy különösen veszélyes fegyvereket foglaltak le a vádlottaktól: hadi használatra alkalmas sorozatlövő fegyvert, távirányítónak álcázott fegyvert, továbbá hangtompító eszközöket, amelyeket sorozatlövő fegyverhez is fel lehetett használni. Ezekre, valamint az egyes vádlottanként helyesen figyelembe vett enyhítő és súlyosító körülményekre figyelemmel az ítélőtábla úgy ítélte meg, hogy az elsőfokú bíróság által kiszabott fő- és mellékbüntetések valamennyi vádlottnál arányban állnak a cselekményeik tárgyi súlyával, alanyi bűnösségük fokával és alkalmasnak mutatkoznak velük szemben a Btk.37.§-ban írt büntetési célok - az egyéni nevelés és az általános visszatartás szempontjainak - az érvényesítésére. Azoknak sem az enyhítésére, sem pedig súlyosítására nem látott törvényes lehetőséget. Erre figyelemmel az ügyésznek a büntetés súlyosítására, míg a vádlottaknak és védőiknek a büntetés enyhítésére irányuló fellebbezése nem foghatott helyt. IV.r. vádlott vonatkozásában helytállóan vette figyelembe az elsőfokú bíróság a büntetés kiszabásánál azt a tényt, hogy a korábban ugyanilyen bűncselekmény miatt folyamatban volt büntetőeljárás hatálya alatt, azzal szinte teljesen azonos módon újabb, ugyan olyan bűncselekményt követett el, ami a személyében rejlő társadalomra veszélyesség nagyobb fokát jelenti, ezért az ítélőtábla az e vádlottal szemben kiszabott büntetést sem tekintette eltúlzottnak.

Törvényes valamennyi vádlottal szemben a mellékbüntetés alkalmazása is, illetőleg a szabadságvesztés végrehajtási fokozatának a meghatározása, valamint az előzetes fogvatartásban töltött időnek a beszámítása.

Az elsőfokú bíróság a Btk.77.§ (1) bekezdés a./ és b./ pontjai alapján törvényesen rendelkezett egyes bűnjelek elkobzásáról, míg az egyéb tárgyak lefoglalásának megszüntetéséről és az ehhez kapcsolódó rendelkezésekről a Be.155.§ (1), (2), és (8) bekezdései alapján ugyancsak törvényesen határozott. Észlelte ugyanakkor az ítélőtábla, hogy a Fővárosi Bíróság Gazdasági Hivatalánál kezelt bűnjelek nyilvántartási számát - elírás folytán - az elsőfokú ítélet tévesen jelölte meg, ezért azt az iratok tartalmának megfelelően Bj.328/2006. számra helyesbítette.

Az ítélet felülbírálata során észlelte a Fővárosi Ítélőtábla, hogy az elsőfokú bíróság ítélete rendelkező részében nem jelölte meg, hogy az ítéletet II.r. vádlott távollétében hozta, ezért azt ennek megfelelően helyesbítette, miként az iratok tartalmával összhangban IV.r. vádlott őrizetbe vételének kezdő napját 2004. június 8. napjára helyesbítette.

Mellőzte az elsőfokú ítélet bevezető részéből a 2009. június 12. tárgyalási napra történt utalást mert az iratok tartalmából megállapíthatóan ezen a napon a bíróság nem tartott tárgyalást.

A fenti kiegészítések, illetve helyesbítések mellett a Fővárosi Ítélőtábla a Fővárosi Bíróság ítéletét a Be.371.§ (1) bekezdésében foglaltak alapján helyes indokaira tekintettel valamennyi vádlott tekintetében helybenhagyta azzal, hogy a testi sértés

kísérlete vonatkozásában az érintett vádlottakat nem bűncselekmény, hanem bizonyítottság hiányában mentette fel.

A Btk.99.§ (1) bekezdése alapján rendelkezett I.r., III.r., IV.r. és V.r. vádlott által az elsőfokú ítélet meghozatalától a másodfokú ítélet kihirdetéséig előzetes letartóztatásban töltött időnek a kiszabott szabadságvesztésbe történő beszámításáról.

A Be.338.§ (1) bekezdésében foglaltak alapján kötelezte III.r., IV.r. és V.r. vádlottakat a másodfokú eljárás során felmerült bűnügyi költség megfizetésére, míg az ezt meghaladóan felmerült 87.500 Ft tolmácsdíj tekintetében a Be.339.§ (2) bekezdése alapján akként rendelkezett, hogy azt az állam viseli.

A Be.386.§ (1) bekezdése alapján a végzés ellen további fellebbezésnek nincs helye.

Budapest, 2010. év október hó 5. napján

Dr. Lassó Gábor sk.
a tanács elnöke

Dr. Hildenbrand Róbert sk.
előadó bíró

Dr. Hrabovszki Zoltán sk.
bíró

A Fővárosi Bíróság 11.B.874/2005/470. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla 2.Bf.135/2010/64. számú végzése folytán I.r., II.r., III.r., IV.r. és V.r. vádlott vonatkozásában 2010. október 5. napján jogerőre emelkedett és végrehajthatóvá vált!

Budapest, 2010. év október hó 5. napján

Dr. Lassó Gábor sk.
a tanács elnöke

A kiadmány hitelül:

Hornyákné Sléder Ágnes
tisztviselő